

Η Συνομοσπονδία Ευρωπαϊκών Συνδικάτων αναδειχνεται σαν ένας από τους βασικούς αντιπάλους της εργατικής τάξης.

Στις 16-19 Μάη 2011 θα πραγματοποιηθεί στην Αθήνα το συνέδριο της Συνομοσπονδίας Ευρωπαϊκών Συνδικάτων (ΣΕΣ) της οποίας μέλη είναι και η υποταγμένη και συμβιβασμένη ηγεσία σε ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ.

Η ΣΕΣ δεν ήταν και δεν είναι συνδικαλιστική οργάνωση (τέτοια είναι μόνο στον τίτλο). Στην ουσία, πρόκειται για ένα εργαλείο του κεφαλαίου, το οποίο αξιοποιείται, προκειμένου να περάσει τις ιδεολογικές, τις πολιτικές και τις οικονομικές επεξεργασίες των πολυεθνικών στη συνείδηση της εργατικής τάξης. Ταυτόχρονα, στην αρμοδιότητά του, ο μηχανισμός αυτός έχει τον έλεγχο του κυβερνητικού και εργοδοτικού συνδικαλισμού που υπάρχει σε κάθε χώρα της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Αποτελεί μόνιμο εμπόδιο στη ριζοσπαστικοποίηση του αγώνα των εργατών, στην ταξική γραμμή συσπείρωσης.

Η ΣΕΣ συστηματικά προβάλλει, στηρίζει, προωθεί, κάποιες φορές προλαβαίνει ακόμη, τις εκάστοτε κατευθύνσεις, που χαράζουν τα όργανα της Ευρωπαϊκής Ένωσης για την απασχόληση, τις εργασιακές σχέσεις, το ασφαλιστικό. Κατευθύνσεις, που στόχο έχουν την αφαίρεση των δικαιωμάτων των εργαζομένων, την προώθηση της "ευελιξίας" της "ανταγωνιστικότητας" και του "εργασιακού μεσαίωνα". Στήριξε τη Συνθήκη του Μάαστριχτ, τη στρατηγική της Λισαβόνα.

«Η ΣΕΣ καλεί την Ευρωπαϊκή Ένωση να αλλάξει προσέγγιση και να δώσει μεγαλύτερη βοήθεια στα κράτη μέλη». Αυτά αναφέρει σε ψήφισμα της η ΣΕΣ και απαιτεί να δοθούν δισεκατομμύρια ευρώ στο μεγάλο κεφάλαιο, διεκδικώντας για λογαριασμό της πλουτοκρατίας, για λογαριασμό των μονοπωλίων.

Ακόμα ζητάει «διατήρηση της αγοραστικής δύναμης των ημερομισθίων και μισθολογικές αυξήσεις με βάση την παραγωγικότητα»!!!

Η ΣΕΣ ακόμη προσπαθεί να μας πείσει πως δεν υπάρχουν τάξεις, η κεντρική λογική της ξεκινά και σταματά στον "κοινωνικό διάλογο".

Υποστηρίζει ότι εργάτες και βιομήχανοι είμαστε "κοινωνικοί εταίροι" και προτείνει εκμεταλλευτές και εκμεταλλεόμενοι να πορευόμαστε αγκαλιασμένοι για να ξεπεραστεί η καπιταλιστική κρίση. Στηρίζει την ουσία του "Συμφώνου του ευρώ" με σκοπό να ενισχυθεί η ανταγωνιστικότητα και η κερδοφορία του μεγάλου κεφαλαίου, να πληρώσουν την καπιταλιστική κρίση και τις συνέπειές της οι εργαζόμενοι.

Δεν είναι ακόμα τυχαίο ότι, από το 1973 που ιδρύθηκε μέχρι σήμερα, δεν έχει διοργανώσει ουσιαστικά ούτε μια απεργιακή κινητοποίηση.

Να θυμηθούμε ακόμα τη στάση της ΣΕΣ, που ήταν πάντα στο πλευρό της κάθε ευρω-αμερικάνικης ιμπεριαλιστική επίθεση όπως πρόσφατα στη Λιβύη . Την υποκριτική στάση της στο πρόβλημα της Παλαιστίνης και των αραβικών λαών.

Για τους σκοπούς αυτούς, έχει τη στήριξη και της Κομισιόν. Έχει τεράστιους οικονομικούς πόρους και διαθέτει στελέχη, μια ελίτ γραφειοκρατών (σοσιαλδημοκράτες και ομορτοουνιστές), που είναι ταυτισμένοι με τις κεντρικές επιλογές των πολυεθνικών και των μονοπωλίων και που έκαναν περιουσίες από τον εκμαυλισμό των συνδικάτων. Κανείς δεν έχει αυταπάτες και δεν πιστεύει ότι

επειδή θα φύγει ο βαρόνος Γενικός Γραμματέας Τζον Μονκς (όπως έχει προαποφασισθεί) θα αλλάξει και ο προσανατολισμό της.

Η "οργάνωση" αυτή αναδειχνεται σαν ένας από τους βασικούς αντιπάλους της εργατικής τάξης.

Αυτή η κάστα των εργατοπατέρων, αυτά τα δεκανίκια των πολυεθνικών είναι ανεπιθύμητα στην χώρα μας.

Σήμερα, η εργατική τάξη σε όλες τις Ευρωπαϊκές χώρες βρίσκεται αντιμέτωπη με μια ενιαία επεξεργασμένη στρατηγική του μονοπωλιακού κεφαλαίου. Στρατηγική που δεν έχει μόνο ως στόχο να μεταφέρει όλες τις συνέπειες της καπιταλιστικής οικονομικής κρίσης στις πλάτες της εργατικής τάξης, αλλά κυρίως να εξασφαλίσει την μακροπρόθεσμη κερδοφορία του με την πλήρη κατάργηση κάθε εργατικού δικαιώματος και την αύξηση του βαθμού εκμετάλλευσης.

Η Ευρωπαϊκή Ένωση αποδεικνύεται, ότι είναι μια ένωση των καπιταλιστών. Μια ένωση που μαζί με το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο και τις ΗΠΑ, μαζί με τις κυβερνήσεις συνιστούν μια συμμαχία καταλήστευσης των λαών για λογαριασμό του κεφαλαίου.

Στις χώρες της Ευρώπης εργατικά δικαιώματα (σταθερή εργασία, κοινωνική ασφάλιση, ωράριο εργασίας, συλλογικές συμβάσεις κλπ) ανατρέπονται. Κατακτήσεις και θεμελιώδη δικαιώματα που κατακτήθηκαν με σκληρούς αγώνες, με αίμα και θυσίες παίρνονται τώρα πίσω με δικαιολογία «την έξοδο από την κρίση», μια κρίση που τη γέννησε η καπιταλιστική αναρχία και τα καπιταλιστικά υπερκέρδη.

Κρίση βαθιά που δείχνει τα ιστορικά όρια του καπιταλισμού, ενός συστήματος που σαπίζει και γεννά σε μαζική κλίμακα την ανεργία, τη φτώχεια, τον πόλεμο, την καταπίεση. Αυξάνεται η ανεργία. Ο αριθμός αναλφάβητων πληθαίνει. Με δικαιολογία την αντιμετώπιση της τρομοκρατίας τα δημοκρατικά και συνδικαλιστικά δικαιώματα περιορίζονται. Μπροστά σε αυτή την κατάσταση η ανάγκη σήμερα για πανευρωπαϊκό συντονισμό όλων των αγωνιστικών συνδικάτων και όλων των Ευρωπαίων εργαζομένων είναι βασική ΠΡΟΤΕΡΑΙΟΤΗΤΑ. Σήμερα η διέξοδος για το συνδικαλιστικό κίνημα της Ευρώπης βρίσκεται στην ταξική γραμμή που είναι ο δρόμος της ανυπακοής απέναντι στην Ευρωπαϊκή Ένωση, στο Κεφάλαιο και στις πολιτικές δυνάμεις που τους εκπροσωπούν. Είναι η συσπείρωση, ο συντονισμός, η κοινή δράση μαζί με τις ταξικές δυνάμεις, τις δυνάμεις που συσπειρώνονται στην **ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΗ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ.**

Οι Έλληνες εργάτες, άνεργοι, μετανάστες, γυναίκες, νέοι και συνταξιούχοι εκφράζουμε την αλληλεγγύη μας στους εργαζόμενους όλων των χωρών, που βγαίνουν στους δρόμους.

Εκφράζουμε το διεθνισμό μας σε όλους τους Ευρωπαίους εργαζόμενους που ξεπερνούν – αφήνουν πίσω τους – τις συμβιβασμένες, γραφειοκρατικές συνδικαλιστικές ηγεσίες και ανοίγουν νέους δρόμους, με νέα αγωνιστικά, τίμια συνδικάτα που οργανώνουν την αντεπίθεσή μας.

Η Εκτελεστική Γραμματεία

